

В музея различните гледни точки за миналото и възгледи за наследството могат да се покажат и чрез конкуриращи се кураторски изложби, в образователните програми.

Трета специфика е *обръщането на „музейния поглед“ към настоящето*. Казахме, че културното наследство актуализира ресурсите на миналото именно за целите на настоящето. От една страна, това се постига чрез въвеждане на съвременността при репрезентация на далечното минало (Пример: изпълнение на финския епос „Калевала“ в нетрадиционния жанр на рок операта в изложбата „Как ние (унгарците) виждаме фините“ на Националния етнографски музей в Будапеща, 2009⁷). От друга страна, това се осъществява чрез обръщане към всекидневната култура, към историята на близкото минало, към историята на невидими допреди това в публичните репрезентации общности и теми (например за ролята на пластмасите в ежедневието). Със своите експозиции съвременният музей се опитва да предизвика активност, да предаде духа на времето, като прокара нишки към съвременността, да докосне емоционално посетителите, да ги превърне в субекти, а не само в обекти на познанието.

Така музеят се превръща в своеобразна лаборатория, в която от миналото се вадят части, които се осмислят, сравняват, реставрират, визуализират. От значение са специфичните стратегии за улавяне и експлоатиране на миналото и най-вече „стилът“ на представяне на обектите и съдържанията на миналото, чрез който те стават ценност и се осъществява трансфер (вж. Лиотар 2002: 29). В този „стил“, в смисъла на Лиотар, голямо значение се придава на устните истории, на фолклора, на персоналните наративи. В музея започват да се прилагат нови подходи, като биографичният подход, устната история и др. Една възможност са разказите от първо лице. Тези разкази са уникални и представят конкретни съдби, съдържат голям потенциал за контакт с публиката, защото копират всекидневието и начина, по който се предава и възприема всекидневието – чрез лично преживяното, чрез личния опит. (Такъв пример е „Изповедта на каролинското папагалче“ в Националния природоноучен музей, която представя аудиоразказ от първо лице, с гласа на професионален актьор, и може да се резюмира така: „Ти кой си? Аз съм ... Роден съм..., хранех се с.. Аз съм важен, единствен, неповторим. Би трябвало да съм горд, но съм тъжен... Сега съм изчезнал вид и само един

7 Вж. Ганева-Райчева 2011, 19.